Вогкі зорі, червоні свічі...
Трави моря в косі твоїй.
На фарфоровому обличчі
Промінь космосу сам не свій.

Я засію тебе пісками
В час незбутого сну води.
Розхвилюється теплий камінь,
Пригадавши сліпі сліди.

Чи для нас ресторанна радість
І з очима котів журба?..
Справжні вірші по-виноградному
На солоних хрустять губах.

Ми умиті вогнем світання, –
Чи випадок, чи задум чар?
Парус біло просив повстання
У червоного воску хмар.

Мов багаття, шуміло море...
В напівсні усміхався біль.
Нас не стане...
Не стане горя...
Тільки космосу чорна сіль.